

DES DE L'EXPERIÈNCIA DEL PENSAMENT (Aforismes) Martin Heidegger

Traducció de Joan B. Llinares Chover

L'obscuriment del món mai no assoleix la llum de l'Ésser

Venim massa tard per als déus i massa prompte per a l'Ésser. L'home és el seu iniciat poema.

Caminar cap a un únic estel. Sols això.

Pensar és la concentració en un únic pensament que un dia es mantindrà com un estel al cel del món.

Si l'audàcia del pensar surt de l'exigència de l'Ésser, floreix aleshores el llenguatge del destí

Tan aviat com tenim la cosa davant els ulls i al cor estem atents a la paraula, sorgeix afortunadament el pensar.

Pocs han remarcat suficientment la diferència entre un objecte après i una cosa pensada

Si hi havia en el pensar homes amb pensaments oposats i no mers enemics, més propícia seria aquesta tasca.

Nosaltres mai no anem vers els pensaments. Ells vénen vers nosaltres.

És l'hora propícia per al diàleg.

Ell anima la reflexió compartida. Aquesta ni ressalta l'opinió oposada ni admet l'assentiment acomodatiu. El pensar es manté fort al vent de l'assumpte.

D'aquests alguns n'eixiran potser experts en l'ofici de pensar. I d'aquesta manera, insospitadament, un d'ells esdevindrà mestre.

L'esplendor de la senzillesa

Sols l'obra acurada conserva la visió; l'obra acurada jau en la poesia.

Qui, mentre vol evitar la tristesa, podria mai omplir-se d'ànims?

El dolor regala la seva força guaridora justament allà on no la sospitem.

Tres perills amenacen el pensar: El perill bo, i per això guaridor, és el veïnatge del poeta que canta. El perill pervers, i per això agudíssim, és el pensar mateix, i sols ho aconsegueix rares voltes. El perill dolent, i per això confús, és el filosofar.

Tota audàcia de l'esperit és la resposta a la irrupció de l'Ésser que convoca el nostre pensar al joc del món.

En pensar, cada cosa esdevé solitària i pausada.

En la paciència creix la magnanimitat.

Qui té grans pensaments ha de tenir grans errors.

El més antic de l'antic ens segueix en el nostre pensar i, sens dubte, ens ve a l'encontre.

Per això el pensar es manté a l'adveniment del que ha estat, i així és el pensar commemoració.

Ser antic significa que hom s'ha detingut justament allà on l'únic pensament d'una obra s'insereix en la seva estructura.

Podem atrevir-nos a fer el pas endarrere des de la filosofia fins al pensament de l'Ésser, tan prompte com ens hem familiaritzat amb l'origen del pensar.

El dir del pensar només s'apaivagaria en la seva essència si arribava a ésser incapaç de dir allò que ha de romandre inexpressat.

Aquesta incapacitat conduiria el pensament davant la cosa.

Allò expressat amb paraules mai no és, en cap llengua, allò dit.

Que qualche volta i de sobte hi haja un pensament. Qui, d'entre els qui es meravellen, desitjaria sondejar-lo?

El caràcter poètic del pensar encara és velat.

Allà on es mostra, s'assembla llarg temps a la utopia d'un enteniment mig poètic.

Però el poetitzar pensant és, verament, la topologia de l'Ésser.

Ella li diu, a aquest, el lloc de la seua essència.

Cantar i pensar són els troncs veïns del poetitzar

Tots tres sorgeixen de l'Ésser i creixen en la seva veritat

Llur relació dóna a pensar allò que Hölderlin cantava dels arbres del bosc:

*“I desconeguts l'un per l'altre romanen
el temps que són dempeus
els troncs veïns”*

Escrit en 1947